

maal, kunde selvfølgelig gøre mere Rede derfor, end jeg er i Stand til, men jeg har ikke villet undlade at fremføre de Oplysninger, jeg var i Stand til at indhente ad den Vej, da Spørgsmaalet er fremdraget. Jeg skal i øvrigt blot sige, at Grosserer Kœdts Udtalelser jo indeholder den mest alvorlige Anklage mod hans egne Standfæller og de Raad, de maatte have givet Regeringen, hvis der overhovedet skulde være noget rigtigt i det, Hr. Kœdt har fremført. Jeg antager derfor ogsaa, at der vil komme Svar fra Grosserer Kœdts Standfæller paa hans letsindige Paastande om denne Sag.

Maa jeg dernæst vende tilbage til selve det foreliggende Spørgsmaal. Det ærede Medlem fra Verninge mente, at det var mit Princip at faa saa mange Penge som muligt anvendt, medens det var Venstres Princip at faa de ved Dyrtiden vanskeligst stillede saa godt hjulpet som muligt. Nej, det er ikke mit Princip at faa saa mange Penge som muligt anvendt, men det er mit Princip, naar Lovgivningsmagten ønsker at stille et stort Beløb til Raadighed for Kommunerne, da at faa den til at stille det til Raadighed paa en saadan Maade, at de forskellige Arter af Kommuner her i Landet alle vil kunne benytte Statens Tilbud, og jeg har godtgjort, at saaledes som Loven blev konstrueret under det ærede Medlem fra Verninges Opposition mod mine Principper og hans Føerskab for sit Parti, kunde Loven anvendes i visse Kommuner, medens den ikke vilde kunne anvendes i andre. Jeg har ved disse Tal uimodsigelig godtgjort Rigtigheden af min Fremstilling i saa Henseende, idet jeg ikke tror, at det ærede Medlem vil paastaa, at der ikke rundt omkring i Landkommunerne er en stor Klasse af smaa Landbrugere, smaa handlende og Smaa-handværkere, hvis Kaar under Dyrtiden er saadanne, at de havde været fuldt berettigede til at blive hjulpet gennem en almindelig Nedsættelse paa Prisen paa noget af deres Forbrug, om saa blot til Prisnedsættelse for deres Brændselsforbrug, hvortil jeg i sidste Øjeblik søgte at faa Tilslutning fra det ærede Medlem og hans Venner, men forgæves, fordi de principfast hævdede, at der ikke maatte anvendes en Statsrefusion af $\frac{2}{3}$ til Befolkningen paa denne Maade.

Til det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) skal jeg kun sige, at den Omstændighed, at der er en Stigning i Beløbet af Anvendelserne i Henhold til § 2, har jeg fremhævet som et Vidnesbyrd om, at der er en heldig Stigning i Befolkningens

Forstaaelse deraf, men det medfører ikke nogen Ændring i det Forhold, at København har anvendt 7 Mill. Kr. efter § 2, Frederiksberg 4, Øernes Købstæder 3, Jyllands Købstæder 6, Øernes Landdistrikter 5 og Jyllands Landdistrikter kun 1 Mill. Selv om der er en Stigning, efterhaanden som Tiden er gaet frem, i det samlede Beløb, er jo dog Beløbet, som jeg her har nævnt, det, som overhovedet er anvendt i de 15 Maaneder. Hvor meget af den ene Million, som Jyllands Landdistrikter overhovedet har anvendt, der falder paa de tre Perioder: det første Kvartal, de tre Kvartaler og det sidste Kvartal, ved jeg ikke, men selv om der ogsaa er en Stigning der, er det tilsammen saa lidt, at selv det sidste Beløb kun kan være forsvindende ringe. Det er ogsaa derfor, at man har et saa levende Indtryk af, at Befolkningen i Jyllands Landkommuner, netop den Klasse af Smaalandsbrugere, Smaa-handværkere og smaa handlende, som jeg omtalte, ser sig brøstholden ved, at Foranstaltninger af den Art ikke er anvendte til Fordel for dem. De bør egentlig efter min Mening rette deres Bebrejdelser snarere mod de Partier her paa Rigsdagen, som har gjort § 2's Anvendelse vanskelig, end mod Kommunernes Forvaltning af Loven. Jeg har ikke sagt, at Venstre har modsat sig § 2, men at de ikke har villet være med til at gøre den lige saa let anvendelig som § 1, thi det er ganske klart, at naar man ikke faar den samme Refusion fra Staten efter de to Arter af Foranstaltninger, mener de Kommuner, som ikke har Overflod paa Penge, ikke at kunne anvende den Paragraf, der paabyrder dem den større Del af Udgiften.

Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) talte om Københavns Kommunes Administration og sagde, at de 8 Mill. Kr., som ved Tillægsskat var opkrævet til § 2-Foranstaltninger, kunde være anvendte paa en bedre Maade end den, de var anvendte paa, nemlig til Bedste for den vanskeligst stillede Del af Befolkningen. Københavns Kommune har, hvad jeg har vist med Tal, anvendt det højeste Beløb, som den efter Dyrtidsloven maa anvende efter § 1. Hvad den har anvendt udenfor Dyrtidslovens Rammer til Bedste for Befolkningen, har jeg ingen Oplysning om, men det er et betydeligt Beløb, det ved det ærede Medlem, som i alt Fald siger, at han kender Københavns sociale Forvaltning, ogsaa, men indenfor Dyrtidslovens Rammer kunde Kommunen ikke anvende mere end 100 pCt. af det Beløb, de havde Ret til at anvende. Naar det ærede Medlem siger,